

Arrest

nr. 275 722 van 3 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 7 mei 2021 en op 26 augustus 2021.

1.2. Op 29 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens u verklaringen bent u Iraaks staatsburger en bent u van Arabische origine. U was in Irak het slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Uw echtgenoot had een drankprobleem, sloeg en verkrachtte u. U scheidde in juni 2018 van uw echtgenoot en vluchtte nog steeds in 2018 samen met uw dochter, G. A. (OV (...)) uit Irak. U nam een vlucht vanuit Bagdad naar Istanbul. Hierna ging u naar Izmir vanwaar u samen met uw dochter met een rubberboot Griekenland bereikte. Op 8 mei 2019 kwam u aan te Chios. U diende op 13 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in. U verbleef in het vluchtelingenkamp 'Vial' te Chios. Ongeveer een maand na uw aankomst in Chios maakte u aan Natalia, een medewerkster van de VN duidelijk dat u omwille van de gebeurtenissen in Irak psychische hulp nodig had. N. vertelde u echter dat u volgens haar geen psychische hulp nodig had. Rond mei/juni 2019 ging u met een medewerker van de VN, G., naar diens woning omdat hij er kleren voor uw dochter had liggen. Eens aangekomen in zijn woning verkrachtte G. u. De dag nadien deed u aangifte van deze verkrachting bij de politie te Chios. U stelde er voor om door een arts onderzocht te worden maar de agent zei u dat dit niet nodig was en dat zij u later nog zouden contacteren. Twee dagen later melde u de verkrachting ook aan een vrouwelijke arts van de VN. Zij geloofde u niet en zei dat het onmogelijk was dat G. u verkracht zou hebben. Ze gaf u evenwel een zalf voor de verwondingen in uw nek die u door de verkrachting had opgelopen en bood op het einde van het gesprek haar excuses aan. Omdat de situatie in het vluchtelingenkamp erbarmelijk was en u er lastig werd gevallen door dronken mannen vroeg u aan een medewerker van de VN een andere verblijfplaats. U werd door de VN doorverwezen naar een Spaanse organisatie, Feox/Balloona Matata, die u en uw dochter eind juli of begin augustus 2019 liet verhuizen naar een woning. Er verbleven eveneens Afrikaanse meisjes in het huis die seks hadden met een verantwoordelijke van de Spaanse organisatie, A., omdat zij op die manier in de woning hoopten te blijven. U werd tijdens uw verblijf in de woning door A. verkracht. U ging hierop naar de politie te Chios. De politiemann die u aansprak bleek een vriend van A. te zijn en lachte u uit. De politie schreeuwde tegen u en wenste u niet te helpen. Hierop lichtte u de verantwoordelijke van de organisatie, een zekere Maria, via WhatsApp in omtrent de verkrachting en het onaangepaste gedrag van A.. Maria stuurde een medewerkster van haar, Al. naar de woning en deze stelde het onaangepaste gedrag van A. vast. Hierop ging Al. samen met u naar de politie. U diende er samen met Al. wegens de verkrachting en het onaangepaste gedrag van A. klacht in. De politie aanhoorde jullie verklaringen maar weigerde een proces verbaal op te stellen. De agent zei verder dat de organisatie Feox zelf ook een verantwoordelijkheid droeg aangaande het gedrag van A. en dat Feox ofwel hun activiteiten moesten stopzetten of dat er anders een proces tegen hen zou worden opgestart. Op 17 oktober 2019 verkreeg u, toen u in Chios verbleef, subsidiaire bescherming in Griekenland. U zocht te Chios naar werk in restaurants en winkels. U kreeg er echter te horen dat men u niet kon aanwerven omdat u het Grieks niet machtig was en u een bankkaart en rekeningnummer diende te hebben. Ook via de VN slaagde u er niet in om aan werk te geraken. Aangezien de woning die u door de Spaanse organisatie werd verschaft werd gesloten, verhuisde u rond november 2019 naar een andere woning die u door de VN werd toebedeeld. U werd er op een dag aangerand door een klusjesman en deelde dit aan een medewerker van Arsis, een NGO die samenwerkt met de Verenigde Naties, mee. Men geloofde u niet. Er werd u verteld dat Arcis zelf bij de politie aangifte zou doen en dat u, indien u zelf naar de politie zou gaan, uit hun woning zou worden gezet. Na een verblijf van ongeveer zes of zeven maanden in de woning van de VN werd u rond juni 2020 door de VN uit deze woning gezet omdat dit de procedure was. Op de dag dat u uit de woning werd gezet, kwam u een Irakese vrouw tegen in een park. De vrouw liet u en uw dochter intrekken in een woning waar zij met haar familie verbleef. Tijdens uw verblijf bij deze familie was u op een dag op zoek naar werk in de stad toen een Irakese familie die u kende vanuit het vluchtelingenkamp u vertelde dat er iemand in het vluchtelingenkamp op zoek was naar u. U vermoedde dat deze man door uw ex-man in Irak gestuurd was om u te vinden. De volgende dag, rond eind augustus 2020, verliet u Chios en reisde u naar Athene waar u bij een Syrische familie introk. Bij aankomst in Athene diende u klacht in bij de politie omwille van het feit dat een man u in het vluchtelingenkamp te Chios gezocht had. De politie noteerde uw adres en telefoonnummer en zeiden dat indien er nog iets met u zou gebeuren u hen hiervan op de hoogte moest brengen. Verder ondernam de politie niets. Rond augustus/september 2020 werd uw gsm op een bus gestolen. U ging hiervan aangifte doen bij de politie. De politie noteerde uw gsmnummer en vertelde u dat zij uw sim-kaart zouden blokkeren en zij verder, gezien zij 1000'en meldingen per dag binnenkregen, niets konden ondernemen. U begaf zich eveneens tot tweemaal toe naar de politie in Athene omdat u zich in Athene niet veilig voelde aangezien u op straat in de wijk Ahernoun door dakloze voorbijgangers aangeklampt werd en deze u vroegen om tegen betaling met hen mee te gaan. Wanneer u een tweede keer melding maakte van een belaging op straat vertelde u de politie dat u reeds in Chios klacht had ingediend wegens de verkrachtingen die u er meemaakte en dat de politie te Chios u niet geholpen had. De politieambtenaar gooide hierop zijn handen in de lucht, lachte, en zei dat als u verder geen klachten had u mocht beschikken. Rond eind september 2020 vertelde uw zus H., die ook in Griekenland verbleef, u telefonisch dat zij via WhatsApp vijf audioberichten van uw ex-man had gekregen. In deze audioberichten werd u bedreigd door uw ex-man. U stapte hiervoor naar de VN in Athene waar men u op

een cynische manier liet weten dat indien uw ex-man naar Griekenland zou komen u het hen moest laten weten. U verliet Griekenland rond oktober 2020 met een vlucht vanuit Thessaloniki naar Italië. U verbleef één dag in Italië waarna u via Frankrijk doorreisde naar België. U kwam op 7 of 8 oktober 2020 aan in België waar u op 5 november 2020 een verzoek om internationale indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Een kopie van de eerste pagina van uw Iraakse paspoort uitgegeven te Bagdad op 6 september 2015 en geldig tot 4 september 2023, een kopie van uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw oude Iraakse identiteitskaart, het Iraakse paspoort van uw dochter A., een kopie van de identiteitskaart van uw dochter A., een kopie van een document van Balloona Matata d.d. 28 april 2020 waarin staat dat uw huisvesting te Chios door de organisatie Balloona Matata werd stopgezet, foto's van het vluchtelingenkamp 'Vial' te Chios, twaalf foto's van de woning die u door de VN te Chios werd toebedeeld, een foto van G., een medewerker van de VN, een foto van A., een medewerker van Feox, een kopie van een brief van een medewerkster van Feox d.d. 7 mei 2021 waarin staat dat A. ongepaste grappen en opmerkingen maakte tegenover vrouwen die in hun huis verbleven en hij u seksuele dienstverlening vroeg in ruil voor voedsel, kledij of melkpoeder voor uw baby, vijf audiofragmenten in het Arabisch waarmee u wil aantonen dat uw ex-man u in Griekenland bedreigde, een kopie van een brief in het Arabisch d.d. 8/07/2019 waarmee u wil aantonen dat u slachtoffer was van huiselijk geweld in Irak, een kopie van een politieverslag uit België d.d. 17 maart 2021 waarin u aangifte doet van opzettelijke slagen waarvan u het slachtoffer was in uw opvangcentrum in België, een kopie van een mail van klinisch psychologe P. D. uit België d.d. 15 december 2020 waarin staat dat u een belangrijke psychische kwetsbaarheid heeft die een speciale aandacht vereist, u anxiodepressieve symptomen en symptomen van PTSS (post-traumatisch Stress Syndroom) vertoont en een kopie van een mail van klinisch psychologe P. D. uit België d.d. 5 januari 2021 waarin staat dat u anxiodepressieve symptomen en symptomen van PTSS (post-traumatisch Stress Syndroom) vertoont.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde dat u psychische problemen heeft die ontstaan zijn omwille van het huiselijke geweld waarvan u in Irak het slachtoffer was (CGVS 2, p18). Ter staving hiervan legde u twee mails neer van een klinisch psycholoog d.d. 15 december 2020 en d.d. 5 januari 2021 (doc 11) neer. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat deze mails/attesten opgesteld zijn door een gewone psycholoog en dus niet werden opgesteld door een psychiater. In deze mails/attesten wordt op algemene wijze aangegeven dat u een belangrijke psychische kwetsbaarheid heeft die een speciale aandacht vereist en anxio-depressieve symptomen en symptomen van PTSS (post-traumatisch Stress Syndroom) vertoont. Tevens wordt daarbij gesteld dat deze symptomen zouden voortkomen uit het door u aangehaalde intrafamiliaal geweld dat u in Irak meemaakte, door de traumatische evenementen die u meemaakte doorheen uw migratieparcours en door gedrags- en emotionele problemen die momenteel door u worden ondervonden. Nergens blijkt uit de neergelegde attesten aldus dat of op welke wijze deze (zelfverklaarde) symptomen op hun waarachtigheid en ernst zouden zijn onderzocht. Evenmin bevatten zij enige officiële en sluitende diagnose. Deze attesten spreken zich dan ook nergens op concrete en dienstige wijze uit over de ernst van de voormelde klachten en symptomen zoals door u aangegeven. Bovendien wordt er nergens in de attesten enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die uw zelfverklaarde klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op uw dagdagelijkse functioneren en/of uw vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming. Evenmin wordt in deze attesten aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate uw problemen uw dagdagelijkse bezigheden, een volwaardig leven en/of een deelname in uwer hoofdte aan de procedure van uw verzoek om internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken. Dit laatste bevestigde u ook zelf (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud dat u niet in staat zou zijn op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Bij de aanvang van uw persoonlijke onderhoud werd u bovendien meegedeeld dat wanneer u nood zou hebben aan een pauze of wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben u dit steeds kon aangeven (CGVS 1, p1-2 + CGVS 2, p1-2). Tijdens het persoonlijke onderhoud werden door u geen meldingen gemaakt van ongemakken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn [Eurodac Marked Hit d.d. 26/10/2020] blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk

Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83- 85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socioeconomische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ... Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Zo heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen in Griekenland geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige autoriteiten. Vooreerst kan er geen geloof meer worden gehecht aan het feit dat u klacht zou ingediend hebben bij de Griekse autoriteiten omwille van het feit dat uw ex-man u in Griekenland bedreigde. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud aanvankelijk dat u, de dag nadat u vernam dat er een man op zoek naar u was, u klacht ging indienen in het politiekantoor te Chios ((CGVS 1, p9-10). Later in hetzelfde onderhoud verklaarde u dat u vier dagen na uw vertrek uit Chios, omwille van deze feiten ook klacht ging indienen bij de politie in Athene (CGVS 1, p 12). Echter, tijdens uw tweede onderhoud, gevraagd of u naar de politie gestapt bent om aan te geven dat een man naar u op zoek was in het vluchtelingenkamp te Chios verklaarde u dat u de dag erop Chios verliet en enkel de VN in Athene had ingelicht over dit feit (CGVS 2, p5). Opnieuw gevraagd of dan de politie niet heeft ingelicht over het feit dat de man u zocht, repliceerde u nogmaals dat u enkel de VN had ingelicht. Meer nog, u verklaarde dat de VN u gezegd had dat zij voor u de politie zou inlichten (CGVS 2, p5). Niet veel later in hetzelfde onderhoud verklaarde u dan weer plots dat u bij uw aankomst in Athene de politie had ingelicht over man die op zoek naar u was (CGVS 2, p6). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u dat u enkel de VN had ingelicht omtrent de man die u zocht, repliceerde u dat de vraag ging over de audiobERICHTEN die uw man had gestuurd en niet over de man die u zocht (CGVS 2, p7). Deze verklaring houdt echter geen steek. Immers u verklaarde uitdrukkelijk dat u de dag erop Chios verliet – waardoor u geen klacht in Chios heeft ingediend - terwijl u het nieuws over de audio berichten pas ontvangen heeft een maand na uw aankomst in Athene (CGVS 2, p6).

Voorts kan ook aan de keren dat u klacht indiende tegen A. omwille van het feit dat hij u zou verkracht hebben geen geloof worden gehecht. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat u de eerste keer klacht ging indienen tegen A. nog voor dat uzelf door hem verkracht werd. De Afrikaanse meisjes die door hem misbruikt werden wilden immers niet naar de politie gaan en u kon de situatie niet meer aanzien (CGVS 1, p11). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u de eerste keer klacht ging indienen naar aanleiding van de verkrachting door A. (CGVS 2, p14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u louter uw eerste verklaringen (CGVS 2, p21). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u klacht indiende tegen het seksueel misbruik van A. blijkt bovendien uit de door u neergelegde brief opgemaakt door Al. C. (doc 15), een medewerkster van de Spaanse organisatie Feox/Balloona Matata. Zo blijkt vooreerst uit de brief dat Al. louter getuige was van ongepaste commentaar en ongepaste moppen van A.. Zij verklaarde verder dat u haar had ingelicht over fysiek en psychologisch misbruik. Nergens in de brief wordt echter enige melding gemaakt van het feit dat u klacht zou zijn gaan indienen omwille van het gedrag van A. noch dat u geen bescherming kon krijgen van de Griekse autoriteiten. Dit is temeer merkwaardig aangezien Al. volgens uw verklaringen zou meegegaan zijn om klacht in te dienen (CGVS 2, p14). Indien jullie werkelijk klacht zouden hebben ingediend tegen A. en de politie zou geweigerd hebben hiervan een proces verbaal op te stellen kan in alle redelijkheid verwacht worden dat Al. dit in haar brief zou vermeld hebben. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat het ook compleet ongeloofwaardig is dat de politie enerzijds geen proces verbaal wou opstellen van de feiten maar anderzijds wel dreigde met het opstarten van een proces tegen de organisatie Feox/Balloona Matata – wat overigens helemaal geen bevoegdheid is van de politie (CGVS 2, p 15). Aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan het feit dat u klacht heeft ingediend tegen de man die u zocht in het vluchtelingenkamp en tegen A. kan er ook ernstig getwijfeld worden aan het feit als zou u klacht hebben ingediend – zowel bij de politie als bij de VN - tegen G., de tolk van de VN die u eveneens zou verkracht hebben. Dat hieraan getwijfeld kan worden blijkt overigens uit uw verklaringen dat de politie u enerzijds zou verteld hebben dat ze geloof hechten aan uw verklaringen maar anderzijds op uw vraag of u niet door een arts onderzocht moest worden gerepliceerd hebben dat dit niet nodig was (CGVS 2, p12). Ook uw verklaringen dat de vrouwelijke medewerkster van de VN u niet geloofde en bijgevolg enerzijds zei dat het onmogelijk was dat G. u zou verkracht hebben maar anderzijds haar excuses zou hebben aangeboden (CGVS 2, p11) is weinig coherent. Wat het seksueel misbruik door de klusjesman van Arcis betreft diende u geen klacht in. Uw verklaringen hieromtrent, namelijk dat een medewerker van Arcis enerzijds had gezegd dat zij zelf naar de politie zouden stappen maar u anderzijds bedreigd zouden hebben dat, als u naar de politie zou stappen zij u uit uw woning zouden zetten (CGVS 1, p11-12) houden overigens ook weinig steek.

Betreffende uw verklaringen dat u bij de politie in Athene aangifte deed van de diefstal door een onbekende dader van uw GSM op een bus (CGVS 2, p7-8), waarbij de politie u vertelde dat het niet evident was om camerabeelden van de diefstal op te vragen en dat zij 1000'en meldingen per dag kregen (CGVS 2, p8), dient er opgemerkt te worden dat er verschillende oorzaken kunnen zijn -zoals het weinig zwaarwichtig karakter van een GSM diefstalwaarom de politie omtrent de diefstal van uw GSM geen diepgaand onderzoek uitvoerde. Overal ter wereld worden er immers door de politie prioriteiten in hun

vervolgingsbeleid gesteld. Uit het loutere feit dat een diefstal van een GSM ter waarde van 100 dollar niet prioritair behandeld wordt, kan er geen onwil tot bescherming worden afgeleid. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de politie u wel degelijk hielp. Immers, zij noteerden uw telefoonnummer om op die manier uw simkaart te blokkeren zodat deze niet door andere mensen zou gebruikt kunnen worden (CGVS 2, p8).

Wat betreft uw twee aangiftes van de belaging door onbekende daklozen van Afghaanse of Palestijnse origine (CGVS 2, p7-8) dient vooreerst te worden opgemerkt u ook hieromtrent wederom geen geloofwaardig beeld schetst over de houding van de Griekse autoriteiten. Immers u verklaarde dat u bij één van deze aangiftes in Athene gesproken had over de klacht die u in Chios omtrent uw aanrandingen aldaar had neergelegd en dat de politieagent in Athene hierop zijn handen in de lucht stak en u uitlachte (CGVS 2, p9-10). Echter zoals hierboven reeds werd opgemerkt kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan de klachten die u zou ingediend hebben in Chios. Bijgevolg kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan de ongepaste reactie hierop van de agent. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de politie wat betreft uw aangiftes van belaging wel degelijk heeft opgetreden. Zo werd u door hen bevraagd over waar en wanneer deze belaging plaatsvond en of u de daders kende (CGVS 2, p8-9). Bovendien vertelde de politie u dat zij u op de hoogte zouden brengen indien zij deze verdachten op basis van uw beschrijvingen zouden geïdentificeerd hebben zodat u dan een officiële klacht zou kunnen indienen (CGVS 2, p9). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u zich nadien nog geïnformeerd zou hebben of officieel klacht zou hebben ingediend wegens deze belaging. Hierbij kan nog vermeld worden dat u zich in Griekenland nooit tot de ombudsman –hoewel deze uit de informatie waarover het CGVS beschikt hieromtrent bevoegd is- gewend heeft om het (in uw ogen) slechte of niet functioneren van de politie aan te kaarten (CGVS 2, p19-20).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde feiten en situaties –het vluchtelingenkamp te Chios was overbevolkt, het was er vuil, er waren ratten en insecten, u werd er lastig werd gevallen door dronken mannen, er was geweld tussen vluchtelingen onderling en met de politie (CGVS 1, p8) en een medewerkster van de VN deelde u er mee dat u geen nood had aan psychologische ondersteuning (CGVS 2, p19)- moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting -u verklaarde dat u tevergeefs naar werk zocht te Chios. (CGVS 1, p13 + CGVS 2, p16), u rond juni 2020 door de VN uit uw woning te Chios werd gezet (CGVS 1, p4), u geen taalonderwijs kon volgen (CGVS 2, p17) en u geen psychologische hulpverlening kreeg (CGVS 2, p19)-, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u inzake uw zoektocht naar werk tegenstrijdige verklaringen aflegde. Immers, u verklaarde initieel dat u na uw vertrek naar Athene geen werk meer zocht omdat u er bang was voor uw ex-man en u niet naar buiten wilde gaan om werk te zoeken (CGVS 1, p13). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat u in Athene wel degelijk werk ging zoeken, namelijk in winkels, maar dat men u daar meedeelde dat u de taal moest spreken, ervaring nodig had en een bankkaart en rekeningnummer diende te hebben (CGVS 2, p16). Los van het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw zoektocht naar werk als begunstigde van internationale bescherming dient er opgemerkt te worden dat uit uw overige verklaringen blijkt dat u niet alle van u te verwachten

stappen heeft ondernomen om aan werk te geraken in Griekenland. Zo wist u naar eigen zeggen niet wat een taks-nummer (AFM) of een 'sociale zekerheidsnummer (AMKA) is (CGVS 1, p14) –waaruit ook kan afgeleid worden dat u deze nooit aangevraagd heeft- hoewel u dit volgens de informatie waarover het CGVS beschikt nodig heeft om legaal te kunnen werken in Griekenland. Voorts liet u zich nooit bij de OAED van het ministerie van arbeid als werkzoekende registreren -u had hier naar eigen zeggen nooit over gehoord (CGVS 1, p14)-, waardoor u evenmin als werkzoekende opgevolgd kon worden. Dat u bij uw zoektocht naar werk in Griekenland –als deze gezien bovenstaande tegenstrijdigheden al heeft plaatsgevonden- telkens te horen zou gekregen hebben dat u Grieks machtig zou moeten zijn om te kunnen werken (CGVS 1, p13-14 + CGVS 2, p16) dient er opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u eerder beperkte stappen heeft ondernomen om taalonderwijs in Griekenland te volgen. Immers, gevraagd naar welke concrete stappen u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland ondernomen heeft om taalonderwijs te volgen kwam u niet verder dan te verklaren dat u dit aan Arsis, een organisatie van de VN, vroeg en dat zij u toen meedeelden dat dit voor u, omdat u geen opvang voor uw dochter vond, niet mogelijk was. Nadien verklaarde u dat er voor vluchtelingen in Griekenland geen mogelijkheid was om taalonderwijs te verkrijgen om daarbij aansluitend te verklaren dat er geen scholen waren en dat u dacht dat u zelf alles zou moeten regelen en betalen (CGVS 2, p16-17). Dat u los van uw vraag aan Arsis geen verder stappen heeft ondernomen om u in te lichten over taalonderwijs in Griekenland getuigt er allerminst van dat u alle van u ter verwachten stappen heeft ondernomen om in Griekenland taallessen te kunnen volgen om zodoende uw kansen op werk in Griekenland te vergroten. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er wel degelijk taalonderwijs voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland mogelijk is. Betreffende uw verklaring dat u in juni 2020 te Chios door de VN uit hun woning zou zijn gezet (CGVS 1, p4), dient opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u als begunstigde van internationale bescherming ooit op zoek zou zijn geweest naar enige opvang. Immers, u verklaarde dat u nog op de dag dat u uit de woning van de VN werd gezet, u met uw dochter introk bij een Irakese familie. U verbleef bij deze familie totdat u Chios verliet en u naar Athene reisde waar u dadelijk met uw dochter bij een Syrische familie introk en waar u tot aan uw vertrek uit Griekenland verbleef (CGVS 1, p5).

Aangaande uw zoektocht naar psychologische hulp in Griekenland legde u voorts opnieuw weinig coherente verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u nadat u het vluchtelingenkamp Vial verlaten had, geen stappen meer had ondernomen ter opvolging van uw psychologische klachten. Later verklaarde u dan weer dat u nadat u uw internationale beschermingsstatus gekregen had wel nog had ingelicht omtrent het krijgen van psychologische ondersteuning maar dat een arts van Arsis u meedeelde dat zij omwille van uw status niet meer verantwoordelijk waren en dat de Griekse staat beperkte middelen had (CGVS 2, p18-19). Wat hier ook van zij, de elementen die doorheen uw persoonlijke onderhouden wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u Griekenland verlaten heeft. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van de blootstelling, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM, onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele wedervaren met de Griekse autoriteiten en met de hulporganisaties die werkzaam zijn in het asiel- en migratielandschap in Griekenland. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw ervaringen in Griekenland maakt u die beoordeling onmogelijk. Wat betreft uw verklaring dat u in het opvangcentrum in België door iemand werd geslagen (CGVS 1, p3 + p15) –waartoe u een verhoorverslag van de politie neerlegde (doc 10)- dient er gesteld te worden dat deze feiten zich in België hebben voorgedaan en bijgevolg geen betrekking hebben op uw vrees t.o.v. Griekenland. Het behoort niet tot de bevoegdheden van het CGVS om onderzoek te doen naar de waarachtigheid en omvang van de door u aangehaalde feiten in België. Indien u de daders van deze feiten in België wil laten vervolgen staat het Belgisch Strafrecht hiervoor ter uwer beschikking, ook indien u geen internationale bescherming geniet in België.

Voor de volledigheid kan er nog op gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk een zelfredzame vrouw bent. Immers, u legde in Istanbul zelf contacten met smokkelaars om u naar Griekenland te kunnen smokkelen (CGVS 2, p20), u regelde zelf uw boottocht vanuit Chios naar Athene (CGVS 1, p5) en stapte u zelf naar de VN om wantoestanden in het vluchtelingenkamp te Chios aan te kaarten zodoende u een andere verblijfplaats kon krijgen (CGVS 1, p4 +p8).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. De kopie van de eerste pagina van uw Iraakse paspoort, de kopie van uw Iraakse identiteitskaart, de kopie van uw

oude Iraakse identiteitskaart, het Iraakse paspoort van uw dochter A., de kopie van de identiteitskaart van uw dochter A., de kopie van een document van Balloona Matata en de foto's van het vluchtelingenkamp 'Vial' en van een woning te Chios tonen de identiteit, nationaliteit en het verblijf van u en uw dochter in Griekenland aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. De kopie van een brief in het Arabisch hebben betrekking op feiten in uw land van herkomst en vallen derhalve niet onder het onderzoek naar de redenen die u weerhouden om als begunstigde van internationale bescherming naar Griekenland terug te keren. Betreffende de foto van G., de foto van A. en de vijf audiofragmenten dient er herhaald te worden dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Griekse autoriteiten van deze feiten op de hoogte zou gebracht hebben waardoor u het evenmin aannemelijk maakte dat u voor de door u aangehaalde problemen in Griekenland geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Griekenland aanwezige autoriteiten. De informatie waarover het CGVS beschikt werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster voert aan dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielaanvraag geenszins onontvankelijk kan worden verklaard indien een terugkeer naar Griekenland zou betekenen dat de asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme materiële deprivatie. Ze stelt dat de vraag vanaf wanneer er sprake is van een situatie van een mensonwaardige situatie moet worden beoordeeld in functie van het profiel van de asielzoeker.

Er wordt in het verzoekschrift gewezen op recente landeninformatie inzake Griekenland en er wordt aangevoerd dat personen aan wie de internationale beschermingsstatus werd toegekend geen enkele begeleiding krijgen om toegang te krijgen tot sociale zekerheid en/of de arbeidsmarkt waardoor zij terecht komen in extreme armoede. Een sociale begeleiding om toegang te krijgen tot diverse sociale rechten is volgens verzoekster weldegelijk cruciaal om te kunnen overleven op een menswaardige wijze.

Verder wordt gewezen op een brief die werd verstuurd in juni 2021 aan de Europese Commissie waarin de omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland worden aangekaart, op een rapport van 26 augustus 2021 over de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland waarin de uitermate mensonwaardige levensomstandigheden van deze terugkeerders wordt bevestigd. Er wordt in dit verband aangevoerd dat de situatie van terugkeerders nog zwaarder is dan de situatie van de personen die in Griekenland zijn gebleven omdat ze geen toegang meer hebben tot de weinige beschikbare hulpdiensten (bijvoorbeeld Helios) omdat ze geen documenten meer hebben en omdat ze geen enkele vorm van ondersteuning krijgen bij hun terugkeer. Verzoekster vervolgt dat er bij aankomst geen noodopvang beschikbaar is, en dat om in het bezit te worden gesteld van documenten de terugkeerder zich enkel kan wenden tot Griekssprekende centra, die bijgevolg niet toegankelijk zijn voor de terugkeerders. Er wordt voorts aangestipt dat de wachttijden om documenten te krijgen bovendien uiterst lang zijn, en zij kunnen oplopen tot één jaar en de terugkeerder heeft gedurende deze periode geen toegang tot sociale zekerheid. Het resultaat is dat terugkeerders op straat moeten overleven ook indien het gaat om gezinnen met minderjarige kinderen, aldus verzoekster. Er wordt nog aangegeven dat zij die voldoende middelen hebben om een opvang te betalen, geen integratiebegeleiding hebben om actief te worden op de arbeidsmarkt en zelfstandig te kunnen overleven na een zekere periode. Er wordt bevestigd dat hoewel de terugkeerders in principe toegang hebben tot sociale zekerheid, het hen in de praktijk ontbreekt aan uitkeringen omdat ze in de praktijk niet weten hoe ze deze kunnen aanvragen. Bovendien wijst verzoekster erop dat de vereisten voor een leefloon dermate streng zijn dat er geen toegang is tot uitkeringen, zoals bijvoorbeeld het vereiste bewijs dat men reeds zes maanden een woning officieel huurt. Het enige project dat hulp biedt voor huisvesting is Helios, maar terugkeerders hebben volgens verzoekster geen toegang tot dit project en er zijn geen andere projecten.

Vervolgens wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat sociale woningen pas beschikbaar zijn na vijf jaar verblijf in Griekenland en dat opvang van daklozen en soepkeukens niet toegankelijk zijn wegens de

strengere voorwaarden (geen gezinnen met kinderen, beschikken over documenten, slechts enkele weken opvang) of wegens het uiterst beperkt aantal beschikbare infrastructuren. Daarnaast betoogt verzoekster dat er geen toegang is tot gezondheidszorg zonder geldige documenten en alle kosten zelf moeten gedragen worden. Verzoekster wijst er tevens op dat er geen psychologische begeleiding beschikbaar is en dat de hulp die wordt geboden door NGO's slechts in het kader van projecten met een beperkte geldigheidsduur is.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft wordt erop gewezen dat men moet beschikken over de vereiste documenten. Bovenal is er onvoldoende ondersteuning om te kunnen integreren op de arbeidsmarkt en voor de weinigen die erin slagen een job te vinden, gaat het om een tewerkstelling op de zwarte markt zonder toegang tot sociale rechten, aldus verzoekster.

Verzoekster werpt vervolgens op dat taalcursussen niet beschikbaar zijn voor terugkeerders en dat de toegang van kinderen tot school zeer problematisch is.

In het verzoekschrift wordt nog gewezen op twee principearresten van 28 juli 2021 van de Nederlandse Raad van State (RvS) in twee principearresten van 28 juli 2021 waarin wordt geoordeeld dat, sinds de Griekse wetswijziging van maart 2020 inzake statushouders, het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland niet zonder meer toegepast kan worden.

Er wordt verder geciteerd uit twee landrapporten van RSA en Mobile Team' waaruit blijkt dat de afwezigheid van een geldige verblijfsvergunning tot gevolg heeft dat er geen toegang meer is tot sociale bijstand, dat de toegang tot documenten het meest problematisch is voor personen die terugkeren naar Griekenland na een verblijf in een andere Europese lidstaat, los van het gegeven dat een AMKA-nummer vereist is om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, deze laatste eveneens beperkt wordt door diverse andere obstakels. RSA toont volgens verzoekster aan dat sociale zekerheidsuitkeringen nauwelijks beschikbaar zijn ingevolge de vereiste van een vast adres dan wel een jarenlange residentie in Griekenland en dat terugkeerders geen enkele begeleiding voor noch toegang hebben tot sociale huisvesting. Verzoekster besluit dat uit de aangehaalde landeninformatie blijkt dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland bijzonder precair is.

In een volgend onderdeel van het verzoekschrift haalt verzoekster aan dat zij het heel moeilijk had om te overleven in Griekenland. Ze wijst erop dat zij en haar dochtertje niet langer in het bezit zijn van Griekse verblijfsdocumenten en dat zij zonder documenten geen toegang heeft tot sociale en medische diensten hoewel zij en haar dochter hulpbehoevend zijn. Ook indien zij erin slaagt deze op te vragen, zal dit kennelijk onredelijk lang duren, aldus verzoekster. Verzoekster stelt ook geen opvang meer verkregen te hebben na de toekenning van de subsidiaire bescherming en dat hun toenmalige opvang werd stopgezet waarbij ze aanhaalt dat ze enkel kon opgevangen worden dankzij de steun van een Iraakse en Syrische familie doch huur moest betalen en daarvoor geen middelen had. Ze voert aan dat de Griekse overheid haar geen enkele bijstand meer verleend heeft in haar zoektocht naar een huis, dat zij geen werk kon vinden omdat zij de taal niet sprak en geen toegang had tot taallessen. Verder wordt in het verzoekschrift aangestipt dat verzoekster geen financiële steun kreeg hoewel ze deze nodig had en dat zij geen psychologische ondersteuning heeft gekregen voor haar psychologische problemen. In dit verband wordt aangevoerd dat het CGVS ten onrechte stelt dat verzoeksters verklaringen tegenstrijdig zouden zijn. Verzoekster licht toe dat zij wel degelijk verklaarde geen hulp te hebben gekregen nadat zij de status had verkregen en zij hulp werd geweigerd.

Verzoekster betoogt dat het duidelijk is dat zij niet in staat was om te voorzien in haar essentiële levensbehoeften in Griekenland voor haar en haar dochtertje. Maar bovenal is het volgens verzoekster duidelijk dat zij geen enkele steun noch begeleiding kreeg om zelfstandig haar weg te kunnen vinden tot sociale bijstand en integratiebijstand. De organisaties, verantwoordelijk voor haar verblijf gedurende haar asielprocedure, hebben haar en haar dochtertje ronduit in de steek gelaten nadat zij haar statuut had gekregen, aldus verzoekster. Ze vervolgt dat er nadien geen enkele begeleiding was naar het reguliere netwerk van sociale bijstand en arbeid en dat zij niet wist tot wie zij zich moest wenden, en zelfs nooit had gehoord van een AMK.A- nummer of wat het OAED was.

Verzoekster betoogt verder dat de Griekse overheid, die op de hoogte was minstens van het gegeven dat het om een alleenstaande vrouw met minderjarig kindje ging, haar dan ook de nodige sociale en integratiebegeleiding had moeten verschaffen. Het is volgens verzoekster duidelijk dat zij zonder enige sociale begeleiding niet in staat zal zijn om zelfstandig en menswaardig te overleven in Griekenland. Verzoekster benadrukt dat zij helemaal geen sociale begeleiding kreeg om zich überhaupt te kunnen integreren in Griekenland, en een zelfstandig en menswaardig leven te lijden, en dit ondanks het gegeven dat zij zelf uiterst kwetsbaar is. Verzoekster betwist zelfredzaam te zijn en wijst op haar ernstige mentale problemen die onder meer haar klinische psychologe onder meer linkt aan haar verblijf in Griekenland. Er wordt in het verzoekschrift betoogd dat het CGVS nergens rekening heeft gehouden met de impact van haar kwetsbaar profiel op de mogelijkheid om zelfstandig en menswaardig te kunnen functioneren in Griekenland. In dit verband bekritiseert verzoekster verweerders vaststellingen inzake het door haar neergelegd attest waarover verweerder heeft geoordeeld dat dit niet uitgaat van een psychiater en geen

officiële sluitende diagnose bevat. Verzoekster benadrukt haar opvolging door een klinische psychologe die op basis van aantoonbare symptomen tot een concrete medische diagnose van posttraumatische stress kwam.

Naast de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland heeft verzoekster ook aangeklaagd dat zij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van nieuw geweld in Griekenland. Verzoekster wijst erop dat zij verklaarde het slachtoffer te zijn geweest van familiaal/seksueel geweld en betoogt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met haar mentale gezondheidstoestand die weldegelijk een impact heeft op haar vermogen om problemen te bespreken en een coherent verhaal te vertellen. Ter staving van de belaging maakte verzoekster daarenboven bijkomende bewijzen over:

- Een medisch dossier waaruit uitdrukkelijk blijkt dat haar posttraumatische stress kan gelinkt worden aan het geweld dat zij meemaakte
- Emailverkeer met Al., die bevestigt dat verzoekster het slachtoffer werd minstens van belaging
- AudiobERICHTEN.

Verzoekster bekritiseert het gegeven dat zij kan rekenen op bescherming van de Griekse autoriteiten. Het louter noteren van een klacht en de loutere belofte om haar te informeren eens de daders gevonden waren, is volgens haar geen enkel bewijs van een daadwerkelijk optreden. Verzoekster werd nadien nooit meer gecontacteerd door het parket noch in het kader van lopende onderzoeksmaatregelen noch in het kader van de eventuele afsluiting van haar dossier (beslissing om al dan niet te vervolgen). De politie had de contactgegevens van verzoekster, maar faalde enig onderzoek te verrichten.

Verzoekster vervolgt dat uit diverse landinformatie blijkt dat de Griekse politie volledig passief blijft ten opzichte van slachtoffers van geweld.

Ten slotte dient volgens verzoekster nogmaals te worden herhaald dat zij geen Griekse burger was, zij de Griekse taal niet sprak en geen enkele juridische ondersteuning had.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 2 mei 2022 brengt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waaraan een psychologisch attest van 25 april 2022 wordt bijgevoegd.

2.2.2. Op 13 juli 2022 brengt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een bijkomende aanvullende nota neer waaraan een attest inzake een psychologische evaluatie van het CARDA-centrum van 6 juli 2022 wordt bijgevoegd.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek naar de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

2.3.2. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.*

De parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonde dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.4. Beoordeling

2.4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna: Ibrahim e.a.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim e.a., punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, Ibrahim e.a., punten 86-87). Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, Ibrahim, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er

“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”. In het arrest Addis heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat “de autoriteiten van een lidstaat” hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38).

Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof oordeelde dat “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken niet de hoge drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”.

Het HvJ heeft in het arrest Addis herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, Addis, punt 52).

2.4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result ‘MARKED’ aanduidt voor verzoekster alsook GR1XIO(...)wat volgens de informatie toegevoegd door het CGVS in het administratief dossier (cf. blauwe map met landeninformatie, nota betreffende “EURODAC MARKED HIT” van 26 oktober 2020) betekent dat zij een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland. De Raad stelt vast dat verzoekster dit ook niet betwist.

2.4.3. Verzoekster wijst op verschillende rapporten omtrent de moeilijke situatie voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Uit die (landen)informatie blijkt dat de situatie voor personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland erg onzeker is. Verzoekster verwijst in dit verband naar en citeert uit informatie over o.a. het gebrek aan ondersteuning, de wachttijden om documenten te verkrijgen, de moeilijkheden voor gezinnen met minderjarige kinderen om opvang te verkrijgen, de gebrekkige toegang tot sociale zekerheid en bijstand, de moeilijke toegang tot huisvesting, problemen met toegang tot de gezondheidszorg, het gebrek aan psychologische begeleiding, gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt, problemen op het vlak van onderwijs.

Rekening houdende met die informatie kan niet worden ontkend dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, zoals verzoekster, zich er in erg moeilijke en soms schrijnende

levensomstandigheden kunnen bevinden en dat zij geconfronteerd (kunnen) worden met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp voor erkende vluchtelingen.

De loutere, algemene verwijzing naar de precare situatie voor statushouders in Griekenland volstaat op zich evenwel niet om aan te tonen dat verzoeksters persoonlijke situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak, rechtspraak waar ook in het verzoekschrift naar wordt verwezen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke, algemene verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene precare situatie in/de soms moeilijke (levens)omstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland is op zich immers niet voldoende om aan te tonen dat verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd.

In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoekster het heel moeilijk had om te overleven in Griekenland. Ze wijst erop dat zij en haar dochtertje niet langer in het bezit zijn van Griekse verblijfsdocumenten en dat zij zonder documenten geen toegang heeft tot sociale en medische diensten hoewel zij en haar dochter hulpbehoevend zijn. Verder wordt in het verzoekschrift aangestipt dat verzoekster geen psychologische ondersteuning heeft gekregen voor haar psychologische problemen. Verzoekster betoogt dat het duidelijk is dat zij niet in staat was om te voorzien in haar essentiële levensbehoeften in Griekenland voor haar en haar dochtertje.

Verzoekster beklemtoont haar ernstige mentale problemen. Er wordt in het verzoekschrift betoogd dat het CGVS nergens rekening heeft gehouden met de impact van haar kwetsbaar profiel op de mogelijkheid om zelfstandig en menswaardig te kunnen functioneren in Griekenland. Verzoekster benadrukt haar opvolging door een klinische psychologe die op basis van aantoonbare symptomen tot een concrete medische diagnose van posttraumatische stress kwam.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoeksters aangehaalde gezondheidsproblemen gesteld dat de neergelegde attesten zijn opgesteld door een klinische psycholoog en niet door een psychiater. Het CGVS oordeelt dat in de neergelegde stukken op algemene wijze wordt aangegeven dat verzoekster een belangrijke psychische kwetsbaarheid heeft die een speciale aandacht vereist en zij anxio-depressieve symptomen en symptomen van PTSS (post-traumatisch Stress Syndroom) vertoont. Er wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat in voormelde stukken tevens wordt gesteld dat deze symptomen zouden voortkomen uit het door verzoekster aangehaalde intrafamiliaal geweld dat zij in Irak meemaakte, door de traumatische evenementen die zij meemaakte doorheen haar migratieparcours en door gedrags- en emotionele problemen die momenteel door haar worden ondervonden. De commissaris-generaal is evenwel van oordeel dat nergens uit de neergelegde attesten aldus blijkt dat of op welke wijze deze (zelfverklaarde) symptomen op hun waarachtigheid en ernst zouden zijn onderzocht en dat zij evenmin enige officiële en sluitende diagnose bevatten. Deze attesten spreken zich volgens de commissaris-generaal dan ook nergens op concrete en dienstige wijze uit over de ernst van de voormelde klachten en symptomen zoals door verzoekster aangegeven. In de bestreden beslissing wordt verder opgemerkt dat bovendien nergens in de attesten enige uitspraak wordt gedaan over de (mogelijke) invloed die verzoeksters zelfverklaarde klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op haar dagdagelijkse functioneren en/of haar vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. Evenmin wordt naar oordeel van de commissaris-generaal in deze attesten aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate verzoeksters problemen haar dagdagelijkse bezigheden, een volwaardig leven en/of een deelname in haar hoofdte aan de procedure van haar verzoek om internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verder in de bestreden beslissing wordt overwogen dat indien verzoekster geen psychologische hulpverlening kreeg in Griekenland deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid zoals bepaald door het Hof van Justitie. Ook wordt aangaande verzoeksters zoektocht naar psychologische hulp in Griekenland geoordeeld dat verzoekster weinig coherente verklaringen aflegde daar zij aanvankelijk verklaarde dat zij nadat zij het vluchtelingenkamp Vial verlaten had, geen stappen meer had ondernomen ter opvolging van haar psychologische klachten terwijl ze later dan weer verklaarde dat zij nadat ze haar internationale beschermingsstatus gekregen had wel nog had ingelicht

omtrent het krijgen van psychologische ondersteuning maar dat een arts van Arsis haar meedeelde dat zij omwille van haar status niet meer verantwoordelijk waren en dat de Griekse staat beperkte middelen had. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband dat de elementen die doorheen haar persoonlijke onderhouden wijzen op haar tekort aan geloofwaardigheid van die aard zijn dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op verzoeksters werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom zij Griekenland verlaten heeft; en dat ze tevens van die aard zijn dat zij een beoordeling van de blootstelling, als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM, onmogelijk maken.

De Raad dient vast te stellen dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoekster (nog steeds) psychologisch wordt opgevolgd en dat door een psychologe werd gewezen op een belangrijke psychische kwetsbaarheid die een speciale aandacht vereist en zij anxiodepressieve symptomen en symptomen van PTSS (post-traumatisch Stress Syndroom) vertoont. Het gegeven dat deze problematiek niet werd geattesteerd door een psychiater en verweerders oordeel dat verzoekster weinig coherente verklaringen aflegde over haar zoektocht naar psychologische hulp in Griekenland kunnen geen afbreuk doen aan de psychologische opvolging en noodzakelijk geachte behandeling zoals geattesteerd in het per aanvullende nota van 2 mei 2022 bijgebracht medisch attest van 25 april 2022.

De Raad herhaalt in dit verband dat in het verzoekschrift wordt gewezen op landeninformatie die betrekking heeft op de situatie van statushouders in Griekenland waarin onder meer de hindernissen bij toegang tot de gezondheidszorg worden aangekaart. Zelfs aangenomen dat de aangehaalde algemene informatie op zich niet volstaat om vast te stellen dat elke statushouder in Griekenland het risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest, kan niet worden ontkend dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, werkloosheid en allerhande belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen en de toegang tot gezondheidszorg.

Daargelaten de vraag of en in welke mate thans (nog) kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (en er kan van worden uitgegaan dat de levensomstandigheden die statushouders bij een terugkeer naar Griekenland te verduren krijgen niet de bijzondere hoge drempel van zwaarwegendheid van het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie bereiken), acht de Raad dat, gelet op de moeilijke situatie voor verzoekers om en begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, en gezien het kwetsbaar profiel van verzoekster die psychologisch opgevolgd wordt en een alleenstaande vrouw met een minderjarig kind betreft, een verder en gedegen onderzoek van verzoeksters situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen is.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

H. CALIKOGLU